

Sygn. akt VII U 9/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2017 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 kwietnia 2017 r. w W.

sprawy K. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania K. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 16 listopada 2016 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., decyzją z dnia 16 listopada 2016 r., znak: (...), na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.) przyznał wnioskodawcy K. C. emeryturę od dnia 20 października 2016 r., tj. od daty nabycia uprawnień do emerytury w wysokości 2.621,69 zł, pomniejszając podstawę jej obliczenia o kwoty pobranych wcześniej emerytur, przysługujących z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Organ rentowy wskazał także, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem waloryzacji składek zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Wypłatę emerytury zawieszono, gdyż jest świadczeniem mniej korzystnym od dotychczas wypłacanej emerytury (decyzja z dnia 16 listopada 2016 r., znak: (...)) k. 9, tom V a.r.).

Odwołanie od decyzji z dnia 16 listopada 2016 r., znak: (...), złożył w dniu 14 grudnia 2016 r. ubezpieczony **K. C.**, wnosząc o jej zmianę poprzez nie potrącenie ze zwaloryzowanego kapitału początkowego kwot wcześniejszych pobranych emerytur za okres od dnia 20 października 2010 r. do dnia 1 stycznia 2013 r., gdyż ten sposób obliczenia podstawy emerytury jest dla niego niekorzystny. Ubezpieczony wskazał, że obowiązujące w 2011 r. odpowiednie akty prawne, które wprowadziły zasadę wstecznego pomniejszania kapitału o sumę kwot wcześniej pobranych emerytur wprowadziły go w błąd, w wyniku, czego zawiesił pobieranie renty o numerze (...), przyznanej mu na okres od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego, do dnia 31 grudnia 2012 r. W konsekwencji ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o wcześniejszą emeryturę z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Zdaniem odwołującego sposób pomniejszenia kapitału o sumę pobranych kwot jest wyjątkowo niesprawiedliwy, albowiem prowadzi do nieuprawnionego zróżnicowania sytuacji ubezpieczonych z uwagi na datę urodzenia pod

względem wysokości potrącanych kwot w tym samym przedziale czasowym (odwołanie z dnia 14 grudnia 2016 r. k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 3 stycznia 2017 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W ocenie organu rentowego dodany w dniu 1 stycznia 2013 r. przepis art. 25 ust. 1b do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowi o pomniejszeniu podstawy obliczenia emerytury ustalonej zgodnie z art. 24 ust. 1 o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed obliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenia społeczne. Organ rentowy podniósł, że wobec złożenia przez ubezpieczonego wniosku o emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym w dniu 19 października 2016 r. należy stosować przepisy prawa obowiązujące w tej dacie. Jednocześnie organ rentowy zaznaczył, że sposób ustalenia wysokości emerytury określony został w art. 25 i 26 ww. ustawy, tj. wysokość emerytury stanowi wynik podzielenia podstawy jej obliczenia przez tzw. średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi, w jakim ubezpieczony zdecyduje się przejść na emeryturę. Podstawę obliczenia emerytury stanowi zwaloryzowana kwota kapitału początkowego oraz zwaloryzowana kwota składek na ubezpieczenie emerytalne zaewidencjonowanych na indywidualnym koncie ubezpieczonego za okres od dnia 1 stycznia 1999 r. do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, iż z uwagi na fakt, że emerytura ustalona zaskarżoną decyzją jest mniej korzystna od dotychczas pobieranej emerytury wcześniejszej, przyznane świadczenie podlega zawieszeniu. W konsekwencji organ rentowy uznał, że zaskarżona decyzja została wydana prawidłowo, a odwołanie, jako bezzasadne powinno zostać oddalone (odpowiedź na odwołanie z dnia 3 stycznia 2017 r. k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. C., urodzony w dniu (...), w dniu 7 października 2010 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o ustalenie kapitału początkowego. Do powyższego wniosku ubezpieczony załączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją, potwierdzającą te okresy w postaci świadectw pracy zaświadczających m.in., że w okresie od dnia 2 listopada 1970 r. do dnia 30 sierpnia 1972 r. był zatrudniony w Zakładach (...) na stanowisku technologa, od dnia 31 sierpnia 1972 r. do dnia 31 lipca 1988 r. był zatrudniony w Zakładach (...) na stanowisku fototechnika, od dnia 1 sierpnia 1988 r. do dnia 30 kwietnia 1992 r. był zatrudniony w Zakładach (...) na stanowisku chemigrafa, a w okresie od dnia 1 lutego 1995 r. do dnia 14 stycznia 2000 r. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. na stanowisku monter (wniosek z dnia 7 października 2010 r. wraz z załącznikami k. 1-19, tom IV a.r.).

Decyzją z dnia 11 grudnia 2008 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. ustalił wysokość kapitału początkowego K. C. na dzień 1 stycznia 1999 r. w kwocie 178.839,21 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od dnia 1 stycznia 1987 r. do dnia 31 grudnia 1996 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 136,39%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego organ rentowy ustalił w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, wynoszącego 136,69% przez kwotę 1.220,89 zł, tj. kwotę bazową określoną w ustawie w części I decyzji (136,39% x 1.220,89 zł = 1.665,17 zł). Za udokumentowane, organ rentowy przyjął okresy składkowe w wymiarze 28 lat, 1 miesiąca i 22 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 7 dni. Podał także, że współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 r. wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wynosi 84,55%. Z kolei wysokość 24% kwoty bazowej wynosi 293,01 zł. Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił także średnie dalsze trwanie życia, wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat, tj. w wymiarze 209 miesięcy. Kapitał początkowy wyniósł 178.839,21 zł (decyzja z dnia 11 grudnia 2008 r., znak: (...) k. 20, tom IV a.r.).

W dniu 27 listopada 2008 r. K. C. złożył w organie rentowym wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania wyjaśniającego, Lekarz Orzecznik ZUS, orzeczeniem z dnia 30 grudnia 2008 r., stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy na okres do dnia 31 grudnia 2012 r., przy czym niezdolność ta istnieje od dnia 23 lipca 2008 r. Na tej podstawie, decyzją z dnia 29 stycznia 2009 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń

Spółecznych (...) Oddział w W. przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres do dnia 31 grudnia 2012 r. Wysokość świadczenia została ustalona na kwotę 1.642,61 zł. W kolejnych latach renta podlegała stosownym waloryzacjiom (wniosek z dnia 27 listopada 2008 r. wraz z załącznikami k. 1-105, decyzja z dnia 29 stycznia 2009 r., znak: (...) k. 226-228, tom I a.r.).

W dniu 1 października 2010 r. ubezpieczony złożył w organie rentowy wniosek o przyznanie na jego rzecz prawa do wcześniejszej emerytury, załączając do niego stosowne dokumenty. Decyzją z dnia 8 marca 2011 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał na rzecz ubezpieczonego emeryturę od dnia 20 października 2010 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Organ rentowy dokonał obliczenia wysokości emerytury w trzech wariantach, tj. na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej w ten sposób, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 lat kalendarzowych 1992-2001 oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 146,65%, podstawa wymiaru wyniosła 3.984,06 zł, a wysokość emerytury 2.614,95 zł, na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej w ten sposób, że do obliczenia emerytury przyjęto kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano emeryturę, kwota składki zaewidencjonowanej na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wyniosła 97.298,36 zł, a kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego 526.268,15 zł, co doprowadziło do ustalenia emerytury w wysokości 2.519,46 zł oraz na podstawie art. 183 ustawy emerytalnej w ten sposób, że wobec osiągnięcia wieku uprawniającego do emerytury w 2010 r. wysokość emerytury od dnia 20 października 2010 r. wyniosła 70 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy – 1.830,47 zł i 30% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy – 755,84 zł, łącznie 2.586,31 zł. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że emerytura po waloryzacji przysługuje od dnia 1 marca 2011 r. w kwocie 2.666,49 zł. W związku z nabyciem przez ubezpieczonego prawa do świadczenia emerytalnego, decyzją z dnia 28 lutego 2011 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., zawiesił wypłatę renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia (wniosek o emeryturę z dnia 1 października 2010 r. wraz z załącznikami k. 1-62, decyzja z dnia 8 marca 2011 r., znak: (...) k. 63, tom II a.r., decyzja z dnia 28 lutego 2011 r., znak: (...), tom I a.r.).

W dniu 19 października 2016 r. K. C. złożył wniosek o emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym. Decyzją z dnia 16 listopada 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., przyznał ubezpieczonemu emeryturę w oparciu o treść art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.). Świadczenie przyznano od dnia 20 października 2016 r., tj. od osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego, który zgodnie z art. 24 ust. 1b pkt. 8 wyniósł dla ubezpieczonego 66 lat. Podstawę obliczenia emerytury stanowiła kwota składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem waloryzacji składek zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowiła równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Wysokość emerytury została obliczona przez organ rentowy zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wyniosła 2.621,69 zł. Podstawa emerytury podlegała pomniejszeniu o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych z emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Jednocześnie organ rentowy poinformował ubezpieczonego o tym, że emerytura ustalona ww. decyzją podlega zawieszeniu, ponieważ jest świadczeniem mniej korzystnym od dotychczas wypłacanej emerytury (decyzja z dnia 16 listopada 2016 r., znak: (...) k. 9, tom V a.r.).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, K. C. wniósł odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie. W treści odwołania ubezpieczony wskazał, iż w jego ocenie sposób pomniejszenia kapitału o sumę pobranych kwot jest niesprawiedliwy, albowiem prowadzi do nieuprawnionego zróżnicowania sytuacji ubezpieczonych z uwagi na datę urodzenia pod względem wysokości potrącanych kwot w tym samym przedziale czasowym. Ubezpieczony wskazał także, że obowiązujące w 2011 r. odpowiednie akty prawne, które wprowadziły zasadę wstecznego pomniejszania kapitału o sumę kwot wcześniej pobranych emerytur wprowadziły go w błąd, w

wyniku, czego zawiesił pobieranie renty o numerze (...), przyznanej mu na okres od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego do dnia 31 grudnia 2012 r. (odwołanie z dnia 14 grudnia 2016 r. k. 2 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach niniejszej sprawy, jak również w aktach rentowych. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy. W związku z tym Sąd uznał materiał dowodowy za wystarczający do wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Należy także podkreślić, że stan faktyczny niniejszej sprawy był w zakresie koniecznym do jej rozstrzygnięcia, bezsporny pomiędzy stronami, natomiast istota sporu ogniskowała się wokół oceny prawnej zasadności dochodzonego przez ubezpieczonego roszczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie K. C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 16 listopada 2016 r., znak: (...), jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie wyznaczało jedynie dokonanie subsumpcji, a więc przyporządkowania ustalonego stanu faktycznego pod normę prawną. Sąd Okręgowy zważył, że niekwestionowana przez strony procesu była okoliczność, zgodnie z którą odwołujący od dnia 20 października 2010 r., był uprawniony i pobierał stosowne kwoty w ramach przyznanego mu prawa do wcześniejszej emerytury, a w dniu 20 października 2016 r. ukończył 66-ty rok życia, nabywając przy tym prawo do emerytury zwykłej z powszechnego wieku emerytalnego. Sporne pomiędzy stronami było przyjęcie podstawy obliczenia emerytury pomniejszonej o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że na dzień ukończenia przez ubezpieczonego 60 lat, w obrocie prawnym obowiązywał art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem art. 185.

Następnie w dniu 1 stycznia 2013 r. weszła w życie ustawa z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r., poz. 637), na mocy której, zgodnie z art. 1 pkt. 6, dokonano zmian w art. 25.

Zmiany te kształtowały się następująco: zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185. Na podstawie art. 25 ust. 1a ustawy, przy ustalaniu podstawy obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, dla osoby, która miała ustalone prawo do emerytury częściowej na podstawie art. 26b, nie uwzględnia się kwot zwiększeń składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego określonego w art. 173 - 175, uzyskanych w wyniku waloryzacji kwartalnej, o której mowa w art. 25a, przeprowadzonej w celu obliczenia emerytury częściowej. Z kolei w świetle art. 25 ust. 1b ustawy, jeżeli ubezpieczony pobierał emeryturę na podstawie przepisów art. 26b, 46, 50, 50a, 50e, 184, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Mając na uwadze powyższe rozważania, podkreślenia wymaga, że zarzuty ubezpieczonego, sformułowane w treści odwołania skierowane są w zasadzie do niesprawiedliwego, potraktowania osób urodzonych w tym samym, co on przedziale czasowym. Ze stanowiskiem takim nie można się jednak zgodzić. Przede wszystkim należy podnieść, że zmiany w systemie emerytalnym wprowadzone ustawą z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw wprowadziły istotne modyfikacje dotyczące wieku uprawniającego do emerytury dla osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., różnicując je w zależności od daty urodzenia. Regulacja ta budziła i budzi wiele zastrzeżeń właśnie z uwagi na zróżnicowanie uprawnień dla ubezpieczonych tylko ze względu na datę urodzenia. Jednakże Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7 maja 2014 r., K 43/12, uznał wprowadzone zmiany za zgodne między innymi z art. 2, 32 i 67 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W obszernym uzasadnieniu Trybunał uzasadnił swoje stanowisko wskazując, że celem nowego systemu emerytalnego było stworzenie mechanizmu gromadzenia środków finansowych łagodzących w przyszłości zwiększone wydatki związane z postępującym procesem starzenia się ludności, przy ograniczeniu roli państwa. Trybunał w wielu orzeczeniach stwierdzał, że przeprowadzona reforma systemu ubezpieczeń społecznych znajdowała oparcie w wartościach i normach konstytucyjnych, „ureczywistniając” prawo do zabezpieczenia społecznego w aktualnych warunkach demograficznych i gospodarczych.

Cele ustawy nowelizującej z 2012 r. tylko w pewnym stopniu pokrywają się z celami reformy emerytalnej z 1999 r., a mianowicie nowelizacja ta jest reakcją na zmieniające się czynniki demograficzne oraz pogłębiający się i permanentny deficyt Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Na dalszy plan schodzi tu podstawowe dla reformy z 1999 r. dążenie do objęcia powszechnym systemem emerytalnym różnych grup zawodowych, także tych, których świadczenia finansowane są z budżetu państwa. W 1999 r. ustawodawca rozpoczął proces tworzenia jednolitego systemu emerytalnego, między innymi ograniczając tzw. przywileje emerytalne i zrównując wcześniejszy wiek emerytalny niektórych grup zawodowych z powszechnym wiekiem emerytalnym. W ustawie nowelizującej z 2012 r., reagując na nowe zjawiska niewystępujące pod koniec lat dziewięćdziesiątych, wprowadził do systemu emerytalnego dwie istotne zmiany: podniósł wiek emerytalny i przewidział stopniowe zrównywanie wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn oraz ustanowił emeryturę częściową. Trybunał nie podzielił więc poglądu, że te nowe rozwiązania zmieniają założenia obowiązującego systemu emerytalnego.

W zmiany te wpisuje się regulacja prawna zawarta w art. 25 ust.1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (zmieniona ustawą z dnia 11 maja 2012 r. - art.1 pkt. 6b). W nowym systemie, określanym jako system zdefiniowanych składek, gdzie świadczenie nabywa się za okresy ubezpieczenia, wysokość świadczenia zależy od sumy zaewidencjonowanych składek. Zgodnie ze wskazaną regulacją prawną, ubezpieczonym, którzy pobrali emeryturę tzw. wcześniejszą czyli w obniżonym wieku na podstawie przepisów art.26 b, 46, 50, 50a, 50e, 184 ustawy emerytalnej, podstawę obliczenia emerytury, o jakiej mowa w art.24 ustawy emerytalnej, ustaloną zgodnie z ust.1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Pobranie emerytur na podstawie wskazanych wyżej przepisów oznacza skonsumowanie części kapitału składkowego, w związku z czym od dnia 1 stycznia 2013 r. odlicza się od niego sumę wypłaconych emerytur.

Mając na uwadze, że odwołujący, urodzony w dniu (...), wiek emerytalny zgodnie art. 24 ust. 1b pkt. 8 osiągnął w dniu 20 października 2016 r., a więc pod rządami regulacji prawnej wymienionej wyżej w art.25 ust.1b ustawy emerytalnej, przepis ten będzie miał zastosowanie do obliczenia przyznanego ubezpieczonemu świadczenia emerytalnego. Jednocześnie podkreślić należy, że ustawa z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw również nie zawiera przepisów intertemporalnych, a więc nakreślona przez nią treść ma zastosowanie do wszystkich wniosków zgłoszonych, począwszy od dnia wejścia jej w życie, a więc od dnia 1 stycznia 2013 r. Zdaniem Sądu skoro ubezpieczony złożył przedmiotowy wniosek w dniu 19 października 2016 r., należy stosować przepisy wprowadzone przez ww. ustawę, zgodnie z którą należało pomniejszyć podstawę obliczenia emerytury.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art.477⁽¹⁴⁾§ 1 k.p.c. oraz powołanych powyżej przepisów, oddalił odwołanie K. C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 16 listopada 2016 r., znak: (...), o czym orzekł w sentencji wyroku.